

IVASIK IN OLENKA PRI MEDVEDU

Ukrajinska pravljica

Ivasiku in Olenki je zbolela mati. Bila je tako bolna, da je rekla celo žena, ki je zdravila vso vas, da je ne more ozdraviti in da bo bržčas umrla.

Otroka sta jokala, rada bi ji bila pomagala. Sklenila sta, da vzameta sani ter pripeljeta iz gozda malo dračja, da bo mati vsaj na gorkem. Ko sta bila že v gozdu in imela polne sani dračja, bi se bil Ivasik rad nekoliko sankal po rebri nizdol. Sedla sta na sani in zdrčala. Olenka je sedela spredaj, Ivasik je zadaj zaviral. Toda nenadno je nekaj počilo in otroka sta s sanmi vred padla v neko jamo.

Ko sta se Ivasik in Olenka v temi razgledala, sta spoznala, da sta v brlogu velikega medveda.

Ivasik je vlekel Olenko, naj zbeži z njim skozi odprtino, kjer sta bila padla v brlog. Toda medved se je prebudil, pogledal, prenehal sesati šapo in rekel:

»Zdaj, ko sta me prebudila, morata tu nekaj časa ostati ter mi pri-

povedovati kako pravljico, da bom spet zaspal. Navajen sem tako, brez pravljice težko zaspim.«

Ivasik in Olenka sta sedla na sani. Od samega strahu se nista in nista mogla spomniti na nobeno pravljico, čeprav jima je mati često pripovedovala pravljice.

Ker ni mogel dočakati pravljice, se je začel medved jeziti.

Tedaj mu je Olenka pripovedovala, da leži v vasi bolna žena, ki ima dvoje otrok, dečka in deklico. In tako je bolna, da je ne more nihče več ozdraviti in bo menda umrla.

Medved je bil zelo občutljiv. Začel je jokati in ihteti. Ko je Olenka končala, si je obrisal debele solze in rekel:

»Pojdita, otroka, in poiščita tisto bolno ženo. Tu vama dam čudežno mazilo. To jo mora ozdraviti. Dala mi ga je Mavka — divja žena, ko so me strašno opikale čebele.«

Ivasik in Olenka sta brž vzela mazilo in hitela domov.

Mati se je z mazilom namazala in je res kmalu ozdravela.

Medved je medtem zadremal in po joku se mu je sladko spalo. Smrči in sesa svojo šapo. Zbudi se šele spomladi.